

Sygn. akt III CSK 270/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w R.
przeciwko J. S. i P. S.A.
w W. Oddziałowi w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od powoda na rzecz pozwanego J.S. 3.600 (trzy tysiące sześćset)
zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda A. sp. z o.o. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 lutego 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Żadna z kwestii wskazanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada jednak tak rozumianej przesłance istotnego zagadnienia prawnego. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że formułując te problemy skarżący w żadnym wypadku nie wskazał jakichkolwiek konkretnych wątpliwości interpretacyjnych, które mogłyby rodzić się na

tle podniesionych kwestii. Jego argumentacja ograniczyła się jedynie do przedstawienia problemów zaczerpniętych z okoliczności sprawy i dotychczasowego przebiegu postępowania. Ponadto, w znacznym stopniu zmierzała do podważenia ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanej w toku instancji, co nie może odnieść skutku w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Należy także zauważyć, że przedstawiony we wniosku problem wykładni art. 248 k.p.c. nie znalazł odzwierciedlenia w kształcie podstaw kasacyjnych. Zarzut naruszenia tego przepisu nie został podniesiony w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), co prowadzi do konkluzji, że ewentualne nieprawidłowości związane ze stosowaniem tego przepisu nie miały istotnego wpływu na wynik sprawy.

Skarżący nietrafnie wskazuje także, że Sąd odwoławczy nie poczynił ustaleń faktycznych. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji i uznał je za swoje. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że odpowiednie stosowanie art. 328 § 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że nie musi ono zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji - sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2015 r., I CSK 306/15, nie publ.). Naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być zarzucane w skardze kasacyjnej tylko wyjątkowo, gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej z uwagi na jego sporządzenie w sposób nie pozwalający na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw rozstrzygnięcia (wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, nie publ.). Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie. Skarżący nie wykazał więc istnienia przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania w postaci jej oczywistej zasadności.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego J.S. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw